

สืบสานเพื่อสร้างสรรค์: การใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดู ในนวนิยายชุด นวหิมพานต์ ของอลิษา

รัชนีกร รัชตกรตระกูล

สถาบันไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Corresponding author: ratchaneekorn.r@chula.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการนำวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายชุด นวหิมพานต์ ของอลิษา และ 2) วิเคราะห์บทบาทของการใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูในนวนิยายชุด นวหิมพานต์ ของอลิษา โดยใช้วิธีวิจัยเอกสาร ผลการศึกษา พบว่า อลิษาสรางองค์ประกอบของเรื่องจากวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดู 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) การสร้างสรรค์ฉากจากความเชื่อในไตรภูมิภพ 2) การสร้างตัวละครจากความเชื่อในไตรภูมิภพ และเทพปกรณัมฮินดู 3) การสืบทอดอนุภาคจากวรรณคดีไทย และ 4) การสร้างปมขัดแย้งและแบบเรื่องจากวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดู การใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูในนวนิยายชุด นวหิมพานต์ ของอลิษา มีบทบาท 3 ประการ คือ 1) การนำเสนอแนวคิด 2) บทบาทในการขับเคลื่อนอัตลักษณ์ของนวนิยายของอลิษา และ 3) บทบาทในการนำเสนอมุมมองต่อมายาคติในสังคม การสร้างนวนิยายชุดนี้ของอลิษาแสดงให้เห็นว่าวรรณคดีและเทพปกรณัมเป็นรากสำคัญในการสร้างสรรค์นวนิยายแนวเหนือจริง ทั้งยังสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมทางวรรณศิลป์ของไทยที่ผลงานในชั้นหลังสร้างขึ้นด้วยการถักทอจากตัวบทที่สร้างขึ้นก่อน และการผสมผสานลักษณะเฉพาะของนักเขียน แนวทางศึกษาวรรณกรรมร่วมสมัยที่เกิดจากการสืบสานวรรณคดีฉบับนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับตัวบทอื่น ๆ ได้อย่างกว้างขวาง

คำสำคัญ : 1. วรรณคดีไทยในนวนิยาย 2. เทพปกรณัมฮินดูในนวนิยาย 3. นวหิมพานต์ 4. อลิษา

Creation through continuity: The use of Thai literature and Hindu mythology in Alina's *Nava-Himmapan* novel series

Ratchaneekorn Ratchatakortrakoon

Institute of Thai Studies, Chulalongkorn University, Bangkok 10330, Thailand

Corresponding author: ratchaneekorn.r@chula.ac.th

Abstract

This article examines the utilization and significance of Thai literature and Hindu mythology in Alina's *Nava-Himmapan* novel series through documentary research. The study reveals that there are four characteristics of Thai literature and Hindu mythology in the novels. First, the settings are created from the belief in Tribhumikatha. Second, the characters are fashioned from the belief in Tribhumikatha and Hindu mythology. Third, there are references to motifs from Thai literature. Fourth, conflicts and tale types are derived from Thai literature and Hindu mythology. Thai literature and Hindu mythology in the *Nava-Himmapan* novel series of Alina serve three significant roles: 1) conveying the theme of the novels; 2) accentuating the identity of Alina's novels; and 3) presenting viewpoints about myths in society. The creation of the *Nava-Himmapan* novel series not only underscores the importance of literature and mythologies as foundational elements in the crafting of fantasy novels, but also reflects Thai literary culture. In this cultural context, new texts emerge from former texts, receiving a fresh identity from the author. This approach, used to study the continuity of classic literature in contemporary literature, can be applied to study a diverse array of texts.

Keywords: 1. Thai literature in novels 2. Hindu mythology in novels 3. *Nava-Himmapan* novel series 4. Alina

บทนำ

ในวัฒนธรรมวรรณศิลป์ของไทย แนวทางการสร้างวรรณกรรมลักษณะหนึ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัด คือ ผู้เขียนที่สืบสานแนวคิดในการสร้างหรือเนื้อหาจากวรรณกรรมที่มีมาก่อน ผนวกเข้ากับลักษณะเฉพาะของผู้เขียนแต่ละคน ถักทอและสร้างสรรค์เป็นวรรณกรรมเรื่องใหม่ การเข้าใจร่องรอยของวรรณกรรมที่มีมาก่อน นอกจากจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถวิเคราะห์และตีความวรรณกรรมเรื่องที่สร้างขึ้นใหม่ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านเข้าใจและตระหนักถึงคุณค่าของวรรณกรรมที่มีมาก่อน

“อลิษา” คืออีกนามปากกาหนึ่งของ ปาริฉัตร ศาลิกบุตร นักเขียนผู้โด่งดังจากนามปากกา “กิ้งกัด” มีผลงานนวนิยายและเรื่องสั้นหลายสิบเรื่อง โดยปาริฉัตรจะใช้นามปากกา “อลิษา” เมื่อเขียนนวนิยายสืบสวน เช่น นวนิยายชุด สาวน้อยเกล็ดน และนวนิยายเหนือจริง เช่น นวนิยายชุด นวหิมพานต์ ซึ่งเป็นนวนิยายที่น่าสนใจ เห็นได้ชัดจากการตั้งชื่อชุดว่า “นวหิมพานต์” อันแสดงให้เห็นว่าอลิษาได้เข้ามาในการสร้างสรรค์จากวรรณคดีเรื่องเอกของไทย คือ ไตรภูมิภิกษา นอกจากนี้อลิษายังได้นำความเชื่อเรื่องเทพจากเทพปกรณัมฮินดูมาสร้างสรรค์เป็นชุดตัวละครเอกคือ เทพและอสูร เพื่อให้นวนิยายชุด นวหิมพานต์โดดเด่นและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ด้วยลักษณะเด่นข้างต้น นวนิยายชุดนี้จึงเหมาะเป็นอย่างยิ่งที่จะใช้เป็นข้อมูลเพื่อการศึกษาเรื่องการสืบสานเนื้อหาจากวรรณกรรมที่มีมาก่อนเพื่อสร้างสรรค์เป็นวรรณกรรมใหม่ โดยบทความนี้จะวิเคราะห์ทั้งความสัมพันธ์ของวรรณกรรมที่สร้างสรรค์ขึ้นก่อน และความสัมพันธ์ของนวนิยายในชุดเดียวกัน และมีคำถามวิจัยว่า อลิษาได้นำวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูมาสร้างสรรค์เป็นองค์ประกอบใดของนวนิยายชุดนวหิมพานต์ และมีวิธีการสร้างสรรค์องค์ประกอบนั้น ๆ อย่างไร และการใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูในนวนิยายชุด นวหิมพานต์ ของอลิษา มีบทบาทต่อนวนิยายแต่ละเรื่องและชุดนวนิยายอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการนำวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายชุด นวหิมพานต์ ของอลิษา
2. เพื่อศึกษาบทบาทของการใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูในนวนิยายชุด นวหิมพานต์ ของอลิษา

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดการวิจัย

1. งานวิจัยที่ศึกษาการนำวรรณกรรมมาสร้างสรรค์เป็น

นวนิยาย ปรากฏทั้งงานวิจัยที่ศึกษากลุ่มข้อมูลนวนิยายของนักเขียนคนหนึ่ง ๆ จำนวนหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของจิรณัทย์ วิมุตติสุข (Wimuttisuk, 2007) ที่ศึกษาการนำวรรณคดีไทยและวรรณกรรมพื้นบ้านมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายของแก้วแก้ว งานวิจัยของ รัชนิกร รัชตรัตระกูล (Ratchatakorntarakoon, 2018) และสุวรรณา คัญเอี่ยม (Khui-lam, 2018) ที่ศึกษาการนำวรรณคดีไทยมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายของพงศกร และงานวิจัยที่ศึกษาบทบาทของวรรณคดีต่อการสร้างสรรค์นวนิยายเรื่องหนึ่ง ๆ เช่น งานวิจัยของ กริกมล หนูเกื้อ (Nookur, 2021) ซึ่งศึกษาการใช้วรรณคดีมาสร้างสรรค์นวนิยายเรื่อง ฤทัยลักษณะของกรรมภา และงานวิจัยของ จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (Laksanasiri & Intaraporn, 2021) ซึ่งศึกษาอิทธิพลของวรรณคดีเรื่องลิลิตพระลอและกามนิตต่อการสร้างนวนิยายเรื่อง จุฬาทริศูณ ของพนมเทียน งานวิจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าตัวบทที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่นั้นล้วนปรากฏร่องรอยของตัวบทเดิมที่เคยสร้างสรรค์ขึ้นก่อนหน้า โดยผู้เขียนในชั้นหลังได้ผสมผสานลักษณะเฉพาะของตนลงไป จนเกิดเป็นตัวบทใหม่

2. งานวิจัยที่ศึกษานวนิยายชุด นวหิมพานต์ แม้ว่านวนิยายชุดนี้จะเป็นผลงานที่ค่อนข้างใหม่ แต่ด้วยลักษณะอันโดดเด่น จึงมีงานวิจัยหลายเรื่องที่น่าสนใจมาศึกษา มาเป็นข้อมูล โดยมากมักจะศึกษากลวิธีการสร้างสรรค์และเนื้อหาที่เป็นนวนิยายเหนือจริง อาทิ งานวิจัยของ จันทรสุดา ไชยประเสริฐ (Chaiprasert, 2017) ที่ใช้นวนิยาย เรื่อง ตรีเนตรทิพย์ เป็นข้อมูลในการศึกษาเรื่องลักษณะเหนือจริงซึ่งปรากฏอย่างสืบเนื่องในวัฒนธรรมวรรณศิลป์ไทย ส่วนงานวิจัยของ นายดา ยะสิงอ (Yasingor, 2020) ที่ศึกษาการเมืองเรื่องเผ่าพันธุ์ในนวนิยาย เรื่อง ตรีเนตรทิพย์ และทุติยอสูร โดยพบว่าโครงสร้างเชิงอำนาจที่แสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเทพและอสูรยังคงปรากฏอยู่ ในขณะที่ตัวละครพันทางก็สร้างขึ้นเพื่อวิพากษ์บริบททางสังคมร่วมสมัยที่นวนิยายทั้งสองเรื่องสร้างสรรค์ขึ้น นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ ปวีณสุดา เหนือคลอง, วราเมฆ วัฒนไชย, และปรียารัตน์ เขาวลิตประพันธ์ (Nueakhleng, Wattanachai, & Chaowalitprapan, 2019) ที่ศึกษาสัมพันธ์ระหว่างนวนิยาย เรื่อง ตรีเนตรทิพย์ ทุติยอสูร และเอกเทพ กับคติไตรภูมิภิกษา โดยพบว่าคติไตรภูมิที่ปรากฏในนวนิยายชุดนี้มี 3 ประเด็น ได้แก่ คติไตรภูมิเกี่ยวกับภูมิศาสตร์จักรวาล วัฏสงสาร และสิ่งมีชีวิตในไตรภูมิ ส่วนลักษณะสัมพันธ์ในนวนิยายศึกษาผ่านองค์ประกอบของวรรณกรรม พบว่า มี 4 ประเด็น ได้แก่ 1) สัมพันธบท

ในด้านแก่นเรื่อง 2) ตัวละคร 3) ฉากและบรรยากาศ และ 4) บทสนทนา

แม้งานวิจัยของ ปวีณสุตา เหนือคลอง และคณะ (Nueakhlong et al., 2019) จะศึกษาประเด็นเรื่องสัมพันธ์บทในนวนิยายชุด นวหิมพานต์ กับคติไตรภูมิ ซึ่งเป็นประเด็นที่ใกล้เคียงกับบทความนี้ แต่จะพบว่างานวิจัยดังกล่าวใช้ข้อมูลในการศึกษาเป็นนวนิยายเพียง 3 เรื่อง ในขณะที่ปัจจุบัน (พ.ศ. 2566) นวนิยายชุดนี้มีทั้งหมด 6 เรื่อง นอกจากนี้ยังจะเห็นว่างานวิจัยดังกล่าวมิได้ศึกษาประเด็นเรื่องการนำวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูมาใช้ในการสร้างสรรค์ซึ่งเป็นลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในนวนิยายชุดนี้

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าแนวคิดเรื่อง “สัมพันธ์บท (intertextuality)” ที่นพพร ประชากุล (Prachakul, 2009a: 329) ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า “ตัวบทหนึ่ง ๆ มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับตัวบทอื่น ๆ ที่ปรากฏอยู่ในยุคสมัยเดียวกัน หรือในยุคสมัยก่อนหน้าไม่มากนัก โดยที่ความสัมพันธ์เชื่อมโยงดังกล่าวมีหลักฐานยืนยันได้ในตัวบทชั้นที่พิจารณาเป็นหลักอยู่” เหมาะสมที่จะนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษานวนิยายชุด นวหิมพานต์ ที่สร้างสรรค์ขึ้นจากทั้งวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดู โดยงานวิจัยเรื่องนี้จะช่วยเติมเต็มประเด็นการวิจัยเรื่องการสร้างสรรควรรณกรรมปัจจุบัน คือ นวนิยายจากตัวบทที่มาก่อนคือวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นแนวทางการศึกษาวิจัยการสืบสานวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูในตัวบทประเภทอื่น หรือของนักเขียนคนอื่น ๆ ต่อไป

ปี พ.ศ.2555 ตามคำทำนายของชาวเผ่ามายาโบราณ โลกถึงกาลวิบัติ ธรรมชาติแปรปรวนถึงขีดสุด ...แผ่นดินไหวรุนแรงที่ทำให้แผ่นดินส่วนใหญ่จมลงสู่ทะเล ...ทว่าแรงสั่นสะเทือนได้ปลุกแผ่นดินดินแดนที่แอบซ่อนในรอยต่อของโลกให้ปรากฏขึ้น ดินแดนที่มนุษย์เคยคิดว่ามีอยู่ในจินตนาการของคนโบราณ ผุดขึ้นท่ามกลางความล่มสลายของมนุษยชาติ

ดินแดนที่เรียกขานกันว่า หิมพานต์

แต่ผลของพิบัติภัยส่งแรงสั่นสะเทือนในดินแดนหิมพานต์เช่นกัน ...ให้เกิดมหัศจรรย์ลึกลับมากมายที่ไม่แพ้ของโลก ...ผู้ที่อพยพออกมาได้ก็ใช้พื้นที่ซึ่งกำเนิดจากแผ่นดินโลกที่เคลื่อนตัวบีบอัดเป็นแผ่นดินขนาดใหญ่ด้านล่างสร้างหิมพานต์ขึ้นมาใหม่ พวกเขาขนานนามแผ่นดินใหม่ว่า นวหิมพานต์

จากคำอธิบายข้างต้น เห็นได้ว่าอลินาผสมผสานความเชื่อเรื่องปฐกัณเฑาะที่สิ้นสุดในปี พ.ศ. 2555 จนทำให้เกิดความเชื่อว่าโลกจะวิบัติเข้ากับความเชื่อเรื่องการพิณาศและการกำเนิดของโลกในไตรภูมิภคด้วยการใช้ “เพลิงจากใต้ดิน” “มหาอัคคี” ซึ่งเทียบเคียงได้กับ “ไฟประลัยกัลป์” ในไตรภูมิภค (The Fine Arts Department, 2012) ได้พรรณนาถึงอาณาภาพของ

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยเอกสาร (documentary research) โดยกำหนดขอบเขตการศึกษาเป็นนวนิยายชุด นวหิมพานต์ของอลินาที่ตีพิมพ์เป็นรูปเล่มตั้งแต่ พ.ศ. 2557 ถึง พ.ศ. 2561 จำนวน 6 เรื่อง คือ 1) ตรีเนตรทิพย์ 2) ทูตียอสุร 3) เพชรรากษส 4) เอกเทพ 5) วิวาร์พิทยาร และ 6) นิลนาคินทร์ ผู้วิจัยไม่ได้รวมนวนิยาย เรื่อง แม่ยักษ์รักษา ซึ่งสร้างสรรค์จากวรรณคดีเรื่อง สังข์ทอง มาเป็นขอบเขตในการวิจัย เนื่องจากอลินาจัดนวนิยายเรื่องดังกล่าวไว้ในนวนิยายชุด ผ่านกาลเวลา ผู้วิจัยเห็นว่าการจำกัดขอบเขตในการศึกษาเป็นนวนิยายชุดเดียวกัน น่าจะทำให้เห็นลักษณะเด่นของข้อมูลในฐานะชุดนวนิยายชุดเจนกว่า

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาแบ่งอภิปรายเป็น 2 ประการ ประการแรก คือ การอภิปรายว่า อลินาได้นำวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูมาสร้างสรรค์เป็นองค์ประกอบต่าง ๆ ของนวนิยายเรื่องนี้ อย่างไร ส่วนผลการศึกษาประการที่สอง คือ วรรณคดีและเทพปกรณัมฮินดูมีบทบาทต่อเรื่อง และต่อนวนิยายชุดนี้อย่างไร

1. การสร้างองค์ประกอบของเรื่องจากวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดู

1.1 การสร้างสรรค์จากจากความเชื่อในไตรภูมิภค
ชื่อของนวนิยายชุดนี้มาจากฉากหลักของเรื่อง คือ ดินแดน นวหิมพานต์ แผ่นดินที่เกิดขึ้นใหม่เพราะภัยพิบัติครั้งใหญ่ อลินา (Alina, 2018c: 1-2) ได้อธิบายที่มาไว้ใน ตรีเนตรทิพย์ ซึ่งเป็นปฐมบทของนวนิยายชุดนี้ว่า

ไฟบรรลัยกัลป์ว่า “ไฟไหม้รกรกทั้งหลายตลอดไปถึงอเวจีมหานรก ใหม้ไปจนถึงอบายภูมิทั้ง 4 และไหม้ภูเขาดำตามลำดับ ไหม้วิมานของเทวดาบนยอดเขา ...ไหม้เมืองจตุโลกบาล ไหม้วิมานแก้วของเทวดาที่อยู่บนจอมภูเขาล้านนั้น เปลวไฟไหม้หุ้มเขาพระสุเมรุราชแล้วไหม้ไต้ลงไปถึงอสุรภพ” ด้วยการทำลายล้างของไฟบรรลัยกัลป์นี้เอง เป็นเหตุให้เทพกับบอสุร

ต้องร่วมมือกันปิดทางเข้าหิมพานต์ และสร้างนวหิมพานต์ ขึ้นใหม่ “โดยอิงกับป่าหิมพานต์เดิมที่เคยอยู่อาศัย พวกเขา ขุดทะเลสาบขนาดใหญ่ แล้วขนานนามว่าทะเลสาบอินทาด จากนั้นก็แบ่งเขตพื้นที่รอบสระ โดยด้านเหนือเป็นฐานที่มั่น ของพวกเทพ ด้านใต้ยึดครองโดยอสูร ผีตะวันออกและ ตะวันตกเป็นที่อยู่ของมนุษย์” (Alina, 2018c: 12)

ส่วนฉากหลักอีกแห่งหนึ่งของนวนิยายชุดนี้ คือ หิมพานต์ ที่ได้รับผลกระทบจากไฟบรรลัยกัลป์ อลินา (Alina, 2018c: 334) ได้พรรณนาหิมพานต์ผ่านมุมมองของตัวละครทิพย์อาภาซึ่งเกิด และเติบโตในนวหิมพานต์ว่า “...ไหนแกนกลางของจักรวาล ไหนละสรรพสัตว์ทั้งหกล้าน แล้วยังทวีปทั้งสี่ที่อยู่เหนือ สัตว์นครสมุทร สำคัญทั้งเจ็ดของป่าหิมพานต์ ทั้งหมด แทบจะไม่มีสิ่งใดเหลือทิ้งไว้ให้เห็น... ...ป่าโปร่งที่ทั้งกลุ่ม พักอยู่ยามนี้มีสภาพไม่ต่างอะไรจากอุทยานเทวรินทร์เลย ป่า ทางฝั่งโน้นยังอาจจะดีเสียกว่าเพราะมีสัตว์น้อยใหญ่”

ผู้เขียนเลือกเล่าจากหิมพานต์ผ่านตัวละครซึ่งเกิดใน นวหิมพานต์ เป็นกลวิธีนำเสนอฉากที่แยกคาย เพราะองค์ประกอบ ที่ทิพย์อาภากล่าวถึงล้วนอ้างอิงมาจากคติจักรวาลของ ไตรภูมิภพทั้งสี่เพื่อบอกที่มาของฉาก อย่างไรก็ตาม ด้วยภูมิหลังของเรื่องซึ่งกล่าวในตอนต้นของนวนิยาย เรื่อง ตริเนตรทิพย์ ว่า หิมพานต์ในที่นี้ คือ หิมพานต์ที่ผ่านการ ทำลายของ “ไฟบรรลัยกัลป์” หิมพานต์นี้จึงมิได้มีองค์ประกอบ ที่ครบถ้วนตามที่รับรู้จากคติไตรภูมิ ตัวละครทิพย์อาภา ผู้ “เคยเรียนเรื่องหิมพานต์” จึงเป็นเสมือนตัวแทนของผู้อ่าน ที่ได้ตั้งข้อสังเกตเรื่องนี้

การสร้างฉากหลักเรื่องเป็นสถานที่คู่ขนาน คือ “นวหิมพานต์” และ “หิมพานต์” แสดงให้เห็นว่า อลินาได้นำข้อมูลจากวรรณคดี เรื่องไตรภูมิภพมาต่อยอดได้อย่างน่าสนใจ การใช้คำว่า “นวหิมพานต์” เรียกฉากที่สร้างขึ้น เพื่อสร้างข้อตลกกับผู้อ่าน ว่าฉากในเรื่องอาจจะมียุทธะละเอียดคล้ายกับหิมพานต์ที่ผู้อ่าน รู้จัก ผู้อ่านสามารถใช้หิมพานต์ที่เคยรับรู้มาเป็นแนวเทียบได้ ในขณะที่เดียวกันก็จะปรากฏ “ลักษณะเฉพาะ” ที่ผู้เขียนได้ สร้างสรรค์เพิ่มเติม เช่นเดียวกับหิมพานต์ในนวนิยายชุดนี้ ที่ปรากฏลักษณะเฉพาะเช่นกันเพราะเป็นหิมพานต์ที่ผ่านการ ทำลายของมหาอัคคี ฉากทั้งสองมีบทบาทสำคัญคือ ทำให้ผู้อ่านยอมรับลักษณะเหนือจริงอื่น ๆ ในเรื่องได้

1.2 การสร้างตัวละครจากเทพปกรณัมฮินดูและความเชื่อในไตรภูมิภพ

ด้วยความเป็นนวนิยายชุดที่มีตัวละครหลากหลาย นอกจากตัวละครหลักแล้วอลิณาก็สร้างตัวละครเผ่าพันธุ์อื่น ๆ

ที่อาศัยในดินแดนส่วนอื่นของนวหิมพานต์ เมื่อตัวละครหลัก คือเทพกบิลอสูรเดินทางไปยังดินแดนนั้นก็ได้พบกับตัวละคร เผ่าพันธุ์อื่น ๆ เห็นได้จากชื่อเรื่องของนวนิยายที่กล่าวถึงตัวละคร เผ่าพันธุ์อื่น ๆ เช่น เพชรราภุส และนิลนาคินทร์ การสร้าง ตัวละครของนวนิยายชุด นวหิมพานต์ แบ่งอภิปรายได้ดังนี้

1.2.1 การสร้างตัวละครจากเทพปกรณัมฮินดู ตัวละครหลัก ของนวนิยายชุดนี้ คือ ตัวละครเทพและอสูร อลินาสร้างตัวละคร เทพสูงสุดหรือบรรพบุรุษ และอสูรสูงสุดหรือบรรพบุรุษ โดยได้ต้นแบบ มาจากพระคัมภีร์ เห็นได้จากการตั้งชื่อตัวละครเทพสูงสุดว่า “คิวนฤปติ” และตั้งชื่อตัวละครอสูรสูงสุดว่า “รุทร” ซึ่งเชื่อว่าเป็นพระนามของพระคัมภีร์ในสมัยฤคเวท (Busyakul, 1977: 17)

อลิณายังได้นำลักษณะของพระอิศวรที่มีตาที่สามที่หน้าผาก มาปรับเป็นสัญลักษณ์แสดงความเป็นเทพสูงสุดและอสูรสูงสุด โดยสัญลักษณ์ดังกล่าวปรากฏที่หน้าผาก แสดงให้เห็นว่า ตำแหน่งผู้มีอำนาจสูงสุดทั้งฝั่งเทพและอสูรผ่านการคัดเลือก ของนวหิมพานต์ “สัญลักษณ์แห่งบรรพบุรุษหน้าผากเขาโดดเด่น มันคล้ายกับสัญลักษณ์ของบรรพบุรุษเพียงแต่ของรุทรเป็นรูปทรง มาคีสส่วนของชายตรงหน้าเป็นรูปหยดน้ำ” (Alina, 2018c: 77) นอกจากนี้ยังนำอาวุธประจำตัวของพระคัมภีร์ซึ่งมีหลายอย่าง ตามแต่ปางที่อวตาร (Plainoi, 2012a: 39-40) มาปรับใช้เป็น อาวุธประจำตัวของเทพและอสูรสูงสุด “บรรพบุรุษพระคัมภีร์ขึ้น แล้วกระโดดขึ้นสลับอาวุธในมือลงที่คอเจ้าสัตว์ที่มีเขี้ยวกรด เต็มแรง ..รุทรเข้าไปดิ่งตีสลอกจากหัวสัตว์หิมพานต์ เขาพนมมือตีสลในมือก็สะอาดเอี่ยมและหายวับไป บรรพบุรุษ ก็ทำเช่นเดียวกันกับพระคัมภีร์ของเขา” (Alina, 2018c: 313)

นอกจากตัวละครเอกฝ่ายชายแล้ว อลินาได้สร้างตัวละครเอก ฝ่ายหญิงจากมหาเทวีของพระคัมภีร์ คือ ปารวตี น้องสาวของอสูร สูงสุดและภรรยาของคิวนฤปติ เห็นได้จากชื่อ “ปารวตี” ซึ่งเป็น ชื่อของนางสตีเมื่อเกิดเป็นธิดาของเขาคิวนฤปติ (Busyakul, 1977: 21) เมื่อยามโกรธปารวตีจะแปลงร่างเป็นยักษ์ขึ้นสามตา โดยได้ต้นแบบมาจากนางทูลดา หรือนามอื่น ๆ คือ กาลี เคารี ซึ่งเป็นภาคดุร้ายของพระนางอุม่า โดยผสมผสานลักษณะร่วมกัน เช่น มีสามตา มีกายสีดำ (Plainoi, 2012b: 141-150) “...ยักษ์ขึ้นสามตา ร่างกายใหญ่โต ผิวของหล่อนเข้มจนเกือบ เป็นสีดำ แลดูหนาคัลลาล้างสีตัวไม่ใช่ผิวคน ผมดำสนิทนั้น พองฟูเรียงรายราวกับงูพันร้อยที่กระหายเลือด ปากสีแดงสด ของหล่อนและประกว้างลิ้นห้อยยาวออกมา ไบหน้าก้มถึงหน้ากลัว” (Alina, 2016: 456)

วิทยาธร เป็นตัวละครปักษีที่มีบทบาทในนวนิยาย ไตรภพ ตริเนตรทิพย์ ทูตอสูร และเอกเทพ คือ อติรุพซึ่ง

เป็นลูกครึ่งวิทยากรกับเทพ ตามรูปศัพท์วิทยากรแปลว่าผู้มีวิชากายสิทธิ์ ผู้มีฤทธิ์ที่สำเร็จด้วยวิทยาอาคมหรือของวิเศษ จัดเป็นเทวดาชั้นต่ำ ครึ่งเทพครึ่งมนุษย์ มีหน้าที่บำเรอเทพเจ้า ในศาสนาพราหมณ์กล่าวว่าเป็นผู้รับใช้พระศิวะ (Silpanon, n.d.) อลินาได้นำลักษณะของวิทยากรมาสร้างเป็นตัวละครอติรูปได้อย่างลุ่มลึก กล่าวคือ นอกจากอติรูปเป็นผู้มีฤทธิ์มากคือมีมนตร์จำแลงกาย ดังจะอภิปรายโดยละเอียดในหัวข้อต่อไปแล้ว นวนิยายชุดนี้ยังนำปมเรื่องเทวดาชั้นต่ำ และความเป็นผู้รับใช้มาสร้างเป็นปมขัดแย้งภายในใจของตัวละครอติรูปที่จิตใจเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น อยากได้ความยอมรับจากพ่อซึ่งเป็นเทพชั้นสูง แต่พ่อกลับไม่ยอมรับและให้อติรูปไปอยู่ปราสาทเทพในฐานะคนรับใช้ “ให้รู้ไว้เถิดว่าเทพโคตินวิจิตรไม่มีลูกกับพวกวิทยากรหรอก โดยเฉพาะวิทยากรมากจืดอย่างแม่ของแก ฉันมีแต่ลูกชายที่เป็นเทพพันธุ์แท้เท่านั้น” (Alina, 2018c: 532)

รากษส อลินาแยกแยะรากษสออกจากอสูร โดยอ้างอิงลักษณะของรากษสในรามายณะที่อธิบายว่าคือพระพรหมได้สร้างน้ำขึ้นแล้วได้สร้างรากษสเป็นภูตผู้รักษาน้ำ (Plainoi, 2012b: 25) มาขยายความเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีนิสัยดุร้าย ทำการค้ำทางน้ำที่เมืองท่าในนวนิพนธ์ที่ “สมัยที่อยู่ในหิมพานต์ รากษสมักอาศัยตามป่าและหนองน้ำ คอยระรานและทำร้ายผู้คน... พวกรากษสจึงถอยร่นมาปักหลักสร้างเมืองของตัวเองอยู่ทางตอนใต้ติดชายทะเล... และบ่อยครั้งที่ผู้คนเรียกรากษสเหล่านี้ว่าอสูรน้ำ... แต่ด้วยความที่ดุร้ายละโมภเจ้าอารมณ์ และมีความเป็นอันธพาลสูง บรรดาพ่อค้าวาณิชจึงพากันหลีกเลี่ยงเมืองนฤกษหรือเมืองยักษ์” (Alina, 2018a: 3-4)

1.2.2 การสร้างตัวละครจากความเชื่อในไตรภูมิสถาปนาทั้งตัวละครที่ปรากฏในไตรภูมิสถาปนาโดยตรง และสัตว์ในจิตรกรรมไทย ซึ่งเกิดขยายความเชื่อเรื่องสัตว์หิมพานต์จากไตรภูมิสถาปนาจากนี้ผู้เขียนยังได้นำรายละเอียดของตัวละครดังกล่าวมาจากวรรณคดีพุทธศาสนาเรื่องอื่น ๆ และ

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบขนาดพิภพในไตรภูมิสถาปนาและเมืองนาคนิพนธ์

ขนาดพิภพในไตรภูมิสถาปนา	เมืองนาคนิพนธ์ เรื่อง นิลนาคนิพนธ์
จึงเนรมิตปราสาททองคำประดับด้วยแก้ว 7 ประการ งามรุ่งเรืองนักในปราสาทมีเครื่องประดับ เครื่องอุปโภคบริโภคอันเป็นทิพย์ราวกับวิมานเทพดาในสวรรค์ ต่อจากนั้นนาจจึงนำลูกตนขึ้นอยู่บนปราสาท แล้วพาปราสาทลอยน้ำลงมาถึงมหาสมุทรที่ลึกถึง 1,000 วา (The Fine Arts Department, 2012)	ทุกหลืบถ้ำที่จัดเป็นที่พักอาศัย... มีการประดับประดาทางเข้าด้วยม่านไข่มุกและอัญมณี ต้นไม้ที่ปลูกก็แปลกตาจนเหมือนเป็นภาพในนิทานสำหรับเด็กนวนิพนธ์มากกว่าของจริงก็มีหรือต้นไม้ที่ออกดอกมีชีวิตเหมือนนางระบำเล็กที่ร้ายรำได้ ไม่ผลออกลูกมาเป็นดวงไฟดวงน้อยที่ช่วยให้ทางเข้าที่มืดสว่างไสวงดงามทั้งกลางวันและกลางคืน (Alina, 2018b: 17)

วรรณคดีสันสกฤต มาผสมผสานเพื่อสร้างสรรค์ให้ตัวละครในนวนิยายชุดนี้มีลักษณะเด่นที่สืบทอดมาจากวรรณคดีต้นทาง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กสินร อลินาอธิบายกสินรว่า “ครึ่งคนครึ่งนก” (Alina, 2015: 35) โดยพรรณาลักษณะทางกายภาพว่า “กสินรนั้นแค่รบกวนสูงขึ้นไป... ทรวงอกเปลือยเปล่าประดับประดาสร้อยอุบะ... ไม่มีการสวมเสื้อหรือสวมอะไรที่ปกปิดท่อนล่างที่มีลักษณะเป็นขนนกหนาและเท้าที่มีแต่เพียงแหลมคมเลย” (Alina, 2015: 107-108) นอกจากนี้อลินายังขยายความจากไตรภูมิสถาปนาซึ่งกล่าวถึงที่อาศัยของกสินรว่า “บ้านเมืองนั้นมีคามสนุกสนานรื่นเริงบันเทิงใจ” (The Fine Arts Department, 2012) มาเป็นลักษณะเด่นของกสินรว่า “พวกเรอขบร้อร่าร้ายรำได้อย่างงดงาม” (Alina, 2016: 35) อีกทั้งได้ปรับที่อยู่อาศัยของกสินรจากเขาไกรลาสในไตรภูมิสถาปนาเป็น “ป่าทางเหนือที่อุดมสมบูรณ์ชื่ออูตรพนา กสินรเป็นเผ่าพันธุ์ที่เก็บเนื้อเก็บตัวที่สุด” (Alina, 2015: 16)

นาค เป็นตัวละครที่อลินาสร้างขึ้นโดยอ้างอิงจากไตรภูมิสถาปนาหลายประการ เช่น นาค คือ งูที่มีมิตกายเป็นมนุษย์รูปร่างได้อย่างไรก็ตามเมื่อหลับ ลอกราบ หรือตาย ซึ่งในนวนิยายใช้คำว่า “ละสังขาร” นาคจะคืนร่างเป็นนาคตามเดิม ไตรภูมิสถาปนาอธิบายว่า “ในสถานที่ 5 แห่งต่อไปนี้ นาคไม่สามารถเนรมิตตนได้ ได้แก่ ที่เกิด ที่ตาย ที่นอน ที่สมสู่ ที่ลอกราบ ถ้านาคไปอยู่ที่แห่งอื่นนอกจากห้าแห่งนี้ นาคก็สามารถเนรมิตตนได้นาคสามารถเนรมิตตนให้งามราวเทพดาได้” (The Fine Arts Department, 2012) นอกจากนี้อลินายังสร้างเรื่องให้นาคเป็นเผ่าพันธุ์ที่ไม่ได้หนีออกจากหิมพานต์เมื่อเกิดมหาอัคคีด้วยความทะนงว่าสามารถหลบในหลืบถ้ำได้ โดยสร้างฉากเมืองนาคในหิมพานต์เป็นหลืบถ้ำที่ประดับด้วยหินแก้ว มีหญ้าและดอกบัว ซึ่งลักษณะของเมืองนาคนี้ก็คล้ายคลึงกับในไตรภูมิสถาปนา ดังตารางที่ 1

นอกจากนี้อลิณายังน่าจะได้แนวคิดเรื่องลำดับพิษของนาคที่มีความรุนแรงแตกต่างกันมาจากหนังสือปรมัตถโศทิกะ มหาภิรมย์มัตถสังคหฎีกา (Plainoi, 2012b: 288) “พิษของสัตว์นั้นฤทธิ์ประหนึ่งฟ้าผ่า.. แม้พลังของอัครคิมุจะทำให้ด้านพิษ ...แต่ก็เป็นชั่วเวลาสั้น ๆ เท่านั้น” (Alina, 2018b: 415) โดยพิษของนาคที่มีระดับต่าง ๆ นั้น ถูกนำมาใช้เป็นปมขัดแย้งของเรื่อง คือ อรุณตัวละครเอกที่ปกปิดเผ่าพันธุ์นาคว่าตนเองเป็นนาคที่มีพิษร้ายแรงคือสัตว์พิษ

ราชสีห์ ราชสีห์นักล่าที่ตัวละครปฏิบัติภารกิจส่งมาทำร้ายตัวละครเอก โดยอ้างอิงจากราชสีห์ที่ประเภท อลิณางรายละเอียดของราชสีห์ทั้งสี่และนิสัยที่ชอบล่าเนื้อ “ประเภทที่ 3 ปันทุสสีหะ มีขนสีเหลืองเหมือนสีใบไม้ กินเนื้อเป็นอาหาร” (The Fine Arts Department, 2012)

มักกะลีผล คือ ต้นไม้ที่ออกผลเป็นหญิงสาว ในนวนิยายชุด นวมิพนธ์ ชื่อผลลัพธ์สุภา “ห่อสีทองเริ่มขยับไหวก่อนด้านหนึ่งจะเปิดออก... เส้นไหมสีทองที่ห่อหุ้มนั้นแท้จริงคือเรือนผมของสาวน้อยที่ขดตัวอยู่ด้านใน” (Alina, 2017: 18) จะเห็นได้ว่าอลิณาส่งผลลัพธ์สุภาโดยคงลักษณะเด่นของมักกะลีผล คือ “เปรียบปานสาวรุ่นที่มีอายุได้ 16 ปี เมื่อชายหนุ่มทั้งหลายได้มาพบเห็นก็มีใจเสน่หา” (The Fine Arts Department, 2012)

คนธรรพ์ อลิณาส่งตัวละครที่มีเชื้อสายคนธรรพ์ในนวนิยายหลายเรื่อง ทั้งตรีเนตรทิพย์ และวิวิธพิทยธร โดยดึงลักษณะเด่นของคนธรรพ์ในวรรณคดีสันสกฤตที่เป็นผู้รักษาน้ำโสม เป็นผู้บรรเลงดนตรีแห่งสวรรค์ (Boonpok, 1980: 17) คุณลักษณะข้อหลังนี้ปรากฏในไตรภูมิภูมิกถาเช่นกัน (The Fine Arts Department, 2012) มาสร้างเป็นตัวละครพ่อหมอคนธรรพ์ผู้มีความรู้ด้านการแพทย์เป็นอย่างดี แต่ชอบดื่มน้ำโสม ส่วนตัวละครอิทธิกมลคนธรรพ์ผู้เชี่ยวชาญการเล่นดนตรี “ผู้บุกรุกเป็นคนธรรพ์หนุ่มหน้าตาธรรมดาเกลี้ยงเกลา... เหน็บขลุ่ยไม้เก่า ๆ เล่าหนึ่งไว้ที่สีข้าง” (Alina, 2017: 19)

นรสิงห์ เป็นอวตารภาคหนึ่งของพระนารายณ์ คือนรสิงหาวตาร แต่อลิณาน่าจะสร้างตัวละครนี้โดยอ้างอิงจากจิตรกรรมไทย ดังลักษณะนรสิงห์ที่อลิณา (Alina, 2018c: 320) อธิบายว่า “ส่วนใหญ่กายครึ่งบนเป็นมนุษย์... ขาที่โผล่พ้นชายกางเกงยาวแค่คลุมขามีสลักษณะเหมือนขาสัตว์โดยเฉพาะเท้าซึ่งมีทั้งแบบเท้าเป็นกรงเล็บเหมือนเท้าสิงห์และเท้าเป็นกีบ” สอดคล้องกับที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ (Plainoi, 2012b: 256) ทรงอธิบายว่า

“นรสิงห์เป็นสองอย่าง คือ เท้าเป็นเล็บก็มี เท้าเป็นกีบก็มี นรสิงห์คือคนครึ่งสิงห์เป็นสัตว์แบบ”

เหรา ซึ่งเป็นลูกผสมระหว่างจระเข้กับนาค (Plainoi, 2009: 226) มาเป็นสัตว์ที่คอยดักทำร้ายคนในหิมพานต์ “ห้วงอันใหญ่โต แต่มีลักษณะแบนคล้ายหัวจระเข้ ทว่ามีเชิงของครีบกและหงอน... ร่างของมันมีลักษณะเหมือนนาคแต่มีเท้าสี่เท้าค่อย ๆ ร่วงลงสู่พื้นน้ำ” (Alina, 2018c: 313) และดุรงคบัณชี ซึ่งมีตัวเป็นม้า มีปีกหางเป็นนก (Plainoi, 2009: 26) มาเป็นสัตว์พาหนะในแดนหิมพานต์

ตัวละครประกอบเหล่านี้ช่วยเสริมให้เรื่องสมจริงยิ่งขึ้น กล่าวคือ ช่วยเติมรายละเอียดของฉากหิมพานต์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เป็นดินแดนมหัศจรรย์ที่เต็มไปด้วยสัตว์ในจินตนาการหลายชนิด นอกจากนี้ยังมีบทบาททำให้เรื่องสนุกสนาน ทั้งแสดงให้เห็นความพิถีพิถันของอลิณาในการสร้างสรรค์นวนิยายชุดนี้

1.3 การสืบทอดอนุภาคจากวรรณคดีไทย

“อนุภาค หมายถึง หน่วยย่อยในนิทานที่ได้รับการสืบทอดและดำรงอยู่ในสังคมหนึ่ง ๆ และเหตุที่ได้รับการสืบทอดก็เพราะความ “ไม่ธรรมดา”... อนุภาคอาจเป็นตัวละคร วัตถุสิ่งของ พฤติกรรมของตัวละครหรือเหตุการณ์ในนิทาน” (Na Thalang, 2005: 36) นวนิยายชุด นวมิพนธ์ พบการนำอนุภาคจากวรรณคดีไทยมาใช้ 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมของตัวละคร คือการจำแลงกาย และวัตถุสิ่งของคือขลุ่ยวิเศษ

1.3.1 อนุภาคการจำแลงกาย เป็นพฤติกรรมที่พบมากในวรรณคดีไทย ชลดา เรื่องรักษ์ลิขิต (Ruengruglikit, 2005: 1055-1077) ได้อธิบายคำศัพท์กลุ่มจำแลงกาย จำแลงอินทรียจำแลงร่างในวรรณคดีไทยว่าครอบคลุมความหมาย 2 ประการ คือ 1) แปลงกาย คือ การเปลี่ยนร่างเดิมด้วยอำนาจวิเศษ อาจจะเป็นอำนาจของตนเองหรือโดยอำนาจของผู้อื่น เช่น ยักษ์มาริตแปลงกายเป็นกวางทอง และนางเบญยกายแปลงเป็นสีดำในเรื่องรามเกียรติ์ และ 2) ปลอมตัว เช่น กรณีนางแก้วมณีในเรื่องแก้วหน้าม้า และนางทิพเกสรในเรื่องลักษณะวงศ์ ต่างปลอมตนเป็นชาย ในนวนิยายไตรภาค ตรีเนตรทิพย์ ทูตยอสุร และเอกเทพ ปรากฏการจำแลงกายทั้งการแปลงกายคือการใช้เวทมนตร์เพื่อแปลงร่างเป็นบุคคลอื่น และการปลอมตัว

การจำแลงกายเป็นพฤติกรรมของตัวปฏิบัติ คือ อติรูปหรือหมอดูที่ใช้อำนาจ “มนตร์พันพิภพ” แปลงกายเป็นนก และตัวละครอื่น ๆ เพื่อหาประโยชน์และหาโอกาสทำร้ายตัวละครเอก “... เพียงแค่ร้ายมนตร์เบา ๆ รูปโฉมที่ปรากฏก็เปลี่ยนไปจากเทพโคควินท์กลายเป็นคือนฤปติที่งดงาม และแค่ทองคำอีกไม่กี่คำ รอยสักกำบังก็ปรากฏที่หน้าผาก... เขากลับเป็น

ตัวของตัวเอง ก่อนจะจำแลงกายเป็นนกขาวตัวน้อย” (Alina, 2016: 441-444) การสร้างให้ตัวละครที่มีเชื้อสายวิทยารมมีมนตร์วิเศษในการแปลงกาย สอดคล้องกับลักษณะของวิทยารมในวรรณคดีไทยที่เป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์

ส่วนตัวละครเอก คือ ทิพย์อาภา ก็ปรากฏการจำแลงกายในแง่ของการปลอมตัว ทิพย์อาภาอาศัยอำนาจจาก “สร้อยกำราบพลัง” เพื่อให้อำพรางรูปลักษณะที่งดงามให้เป็นผู้หญิงหน้าตาสามัญ เพราะทิพย์อาภาไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเธอมีพลังพิเศษในการทำนาย “ผู้หญิง... ที่ดวงตาข้างหนึ่งดำสนิทเหมือนราตรีที่มีดมืดที่สุด ในขณะที่ดวงตาอีกข้างเป็นสีเทาอมฟ้าสดใสราวกับท้องฟ้าที่เมฆหมอกคลุมเล็กน้อย...และทันทีที่สร้อยอยู่ยงที่ควรจะอยู่ ภาพสะท้อนของหล่อนก็กลับกลายเป็นมนุษย์หน้าตาดีผู้มีดวงตาสีน้ำตาล” (Alina, 2018c: 23) การสวมสร้อยกำราบพลังเพื่อซ่อนรูปลักษณะของทิพย์อาภา คล้ายคลึงกับพฤติกรรมการซ่อนตัวในหอยสังข์ของพระสังข์ในเรื่องสังข์ทอง คือ การซ่อนตัวตอนที่แท้จริงเพื่อหลบภัย ดังบทพระราชนิพนธ์สังข์ทองกล่าวถึงพระสังข์ในวัยเด็กว่า “เหลียวดูผู้คนชนนี้ จะหนีเข้าสังข์กับบังตน” (Royal Society, 1929) โดยตั้งข้อสังเกตว่าสิ่งที่ช่วยในการกำบังหรืออำพรางตน คือ สร้อยกำราบพลังและหอยสังข์นั้นต่างเป็นของที่ได้รับจากแม่ นอกจากนี้ยังเทียบเคียงกับเหตุการณ์ที่สร้อยกำราบพลังขาดเป็นเหตุให้ตัวละครทิพย์อาภาถูกตามทำร้าย เช่นเดียวกับพระสังข์ถูกจับไปถ่วงน้ำ “เพราะแม่ต่อยหอยสังข์ไม่ยังทันจึงพลัดพารากจากกันกับลูกยา” (Royal Society, 1929) จะเห็นได้ว่าอลิษาสืบทอดอนุภาคเรื่องการจำแลงกายเพื่อให้พ้นภัยจากบทละครเรื่องสังข์ทองได้อย่างน่าสนใจ กล่าวคือ สืบทอดแนวคิดจากอนุภาคจำแลงกายแบบเดิม แต่ปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับเรื่องที่สร้างขึ้น

1.3.2 อนุภาคขลุ่ยวิเศษ ในเรื่อง วิวาทพิทยารม อลิษาได้สร้างของวิเศษ คือ ขลุ่ยของอิทธิกมล คนธรรพ์ผู้สามารถใช้มนตร์กับขลุ่ยวิเศษสะกดคนได้ “อิทธิกมลเริ่มร้ายมนตร์ในเสียงขลุ่ย เขาบรรเลงพร้อมกับใส่ความต้องการที่เหมือนคำสั่งลงไปเพียงไม่กี่วินาที สมาชิกในคณะมายากลเลิศหล้าก็หลับลึกทั้ง ๆ ที่ยังลืมตา” (Alina, 2017: 30) จะเห็นได้ว่าขลุ่ยของอิทธิกมล น่าจะได้รับอิทธิพลมาจากปี่ของพระอภัยมณีในเรื่อง พระอภัยมณี เพราะมีอำนาจในการสะกดคนให้หลับเหมือนกันดังที่สุนทรภู่ (Phra Sunthorn Vohara, 2012: 101) ได้พรรณานาฏภาพของปี่ว่า “เอาปี่เป่าแล้วโลมน้ำใจคนด้วยเล่ห์กลโลกาห่าประการ ..ให้ใจอ่อนนอนหลับดังวายปราณจึงคิดอ่านเอาชัยดังใจจง”

การใช้สืบทอดอนุภาคจากวรรณคดีไทยนอกจากจะทำให้เรื่องสนุกสนานแล้ว ยังแสดงให้เห็นจินตนาการอันเสรีของมนุษย์ที่นึกคิดถึงสิ่งที่ไม่จริงได้หลากหลาย สิ่งที่ไม่จริงนี้อาจจะสะท้อนให้เห็นความปรารถนาเบื้องลึกในใจ ทั้งการแปลงกายเป็นคนอื่นหรือสัตว์ และการสะกดหรือดลใจคนอื่น อันขับเน้นบทบาทสำคัญของวรรณกรรมไม่ว่าจะเป็นนิทานหรือนวนิยายในฐานะพื้นที่ปลดปล่อยจินตนาการ และชดเชยความต้องการที่ไม่อาจจะทำได้ในชีวิตจริง

1.4 การสร้างปมขัดแย้งและแบบเรื่องจากวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดู

1.4.1 การสร้างปมขัดแย้งจากเรื่องวรรณคดีพุทธศาสนาและเทพปกรณัมฮินดู ปมขัดแย้งจากวรรณคดีและเทพปกรณัมฮินดู คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละคร นำมาขยายเป็นความขัดแย้งหลักของนวนิยายชุด นวหิมพานต์ คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครที่มีหลายหลากเผ่าพันธุ์ ความขัดแย้งในนวนิยายไตรภาค ตรีเนตรทิพย์ ทูตียอสุร และเอกเทพ คือ ความเป็นอริระหว่างเทพกับอสูรซึ่งมีเหตุมาจากเทพแย่งดินแดนซึ่งเคยเป็นที่อยู่ของอสูร โดยอลิษา (Alina, 2018c: 109-110) ได้อธิบายเหตุที่เทพสามารถทำเช่นนั้นได้เพราะ “บรรพบุรุษของเราเป็นคนนำน้ำคันทานมาเลี้ยงต้อนรับอาคันตุกะเอง เพราะนึกว่าบรรดาเทพใหม่เป็นมิตร พอเมามายไม่ได้สติพวกนั้นถึงโยนพวกท่านออกจากปราสาทของพวกท่านเอง” ...“ส่วนบรรพบุรุษของเราเมื่อตกจากดาวดึงส์ก็สร้างปราสาทใหม่พร้อมทั้งสัตย์ปฏิญาณว่าจะไม่ดื่มน้ำคันทาน หรือของดองของมีนเมาทุกชนิด” ...“เผ่าพันธุ์ของเราจึงกลายเป็นผู้ไม่ดื่มสุราหรือสุรา แต่พอนานเข้าก็เพี้ยนเป็นอสูรไป” จะเห็นได้ว่าข้อมูลที่อลิษานำมาสร้างเป็นภูมิหลังความขัดแย้งระหว่างเทพกับอสูรนั้นน่าจะมีที่มาจากพุทธศาสนา ในจักกวัตทีปนิ (Phrasirimangalajarn, 1980: 147-150) ได้อธิบายความบังเกิดแห่งภพอสูรโดยเรียงเรียงจากอรรถกถาจุฬพนธสังขยสูตร อรรถกถาสักกสังยุต อรรถกถากุลาวกชาดก และธรรมบท ที่ล้วนแต่แสดงให้เห็นโทษของสุราด้วยเรื่องอสูรเคยอยู่บนสวรรค์ แต่เมื่อดื่มน้ำคันทานจนเมเ็นมา ก็ถูกโยนลงมาที่เบื้องล่างของเขาวงกต ในภพอสูรนั้นมิได้มีชื่อว่า จิตรปาฏลี เป็นต้นไม้ประจำอยู่ตลอดก็จุดต้นปาริชาติของพวกเทวดา จนวนเหตุแห่งความขัดแย้งนี้เองเป็นที่มาของสงครามระหว่างเทพกับอสูร คือ เทวาสุรสงคราม “อสูรหวนนึกถึงต้นปาริชาติบนสวรรค์ซึ่งอยู่ในบ้านเมืองเดิมของตน คิดขึ้นมาที่ใดก็แค้นใจเทวดานักจึงยกพวกขึ้นไปรบกับเทวดาบ่อย ๆ ...การรบกันครั้งนั้น เรียกว่า เทวาสุรสงคราม” (Anuman Rajadhon, Phraya, 1969: 64)

ส่วนเรื่อง นิลนาคนิทร์ ที่เล่าถึงชีวิตของอรุณนาคนิทร์ถูกจ้างทำลายล้างชีวิตเพราะมีปณารูปครุฑบนร่างกาย อลิณาได้ใช้ตำนานเรื่องครุฑเป็นศัตรูกับนาคนิทร์ซึ่งปรากฏทั้งในเทพปกรณัมฮินดูเรื่องครุฑไม่ยอมให้นำอมฤตมาให้นาคนิทร์ (Plainoi, 2012b: 274) และไตรภูมิิกถาที่กล่าวถึงครุฑจับนาคนิทร์เป็นอาหาร (The Fine Arts Department, 2012) มาขยายเป็นปมขัดแย้งใหม่คือ ความรักข้ามเผ่าพันธุ์ระหว่างครุฑกับนาคนิทร์ เกิดเป็นสายเลือดต้องคำสาปที่เชื่อว่าจะนำความหายนะมาสู่วงศ์นาคนิทร์ “...แต่ครุฑไม่ได้มองว่านาคนิทร์เป็นอาหารไปเสียหมดใจ บางทีเจอกันมันก็ถูกชะตาเหมือนเป็นหิมพานต์ลิขิต...” กว่าจะพ่อแม่และครุฑจะรู้ตัวก็ดั้นมีหลานเลือดผสมออกมาหนึ่งแล้ว (Alina, 2018b: 397)

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบแบบเรื่องนิทานปลาบู่ทองกับเหตุการณ์ของนวนิยาย เรื่อง เพชรราชนก

แบบเรื่องนิทานปลาบู่ทอง	เหตุการณ์หลักในนวนิยาย เรื่อง เพชรราชนก
I. เอื้อยถูกกลั่นแกล้ง	I. อวิกาถูกกลั่นแกล้ง
a. แม่เลี้ยงและน้องสาวแกล้งให้ทำงานหนักในบ้าน	a. แม่เลี้ยงและน้องฝาแฝดใช้ให้อวิกาทำงานหนักในบ้าน
II. มีอำนาจพิเศษช่วยเหลือ	II. มีอำนาจพิเศษช่วยเหลือ
a. จากแม่ของเธอดีใจที่ตายไปแล้วไปเกิดเป็นปลาบู่ทอง	a. พศุทธิ์ผู้มีความรู้การแพทย์และประดิษฐ์ของวิเศษเพื่อช่วยอวิกา
b. ปลาบู่ทองเกิดเป็นต้นมะเขือ	b. ปกปิดหน้าตา
c. จากต้นมะเขือเป็นต้นโพธิ์เงินโพธิ์ทอง	III. อวิกาได้ช่วยพศุทธิ์รักษาดวงตาให้รักษากษัตริย์
III. ท้าวพรหมทัตมาเห็นต้นโพธิ์เงินโพธิ์ทอง	IV. อวิกามีพลังภวนาจึงช่วยให้ตาของรักษากษัตริย์หาย
IV. มีแต่เอื้อยเท่านั้นที่ถอนต้นโพธิ์เงินโพธิ์ทองได้	V. รักษาภคินประกาศแต่งงานกับอวิกา
V. เอื้อยได้แต่งงานกับท้าวพรหมทัต	VI. อวิกาถูกแม่เลี้ยงและน้องฝาแฝดทำร้าย รักษาภคินมาช่วยและ
VI. เอื้อยถูกแม่เลี้ยงและน้องฝาแฝดฆ่า แล้วตายไปเกิดเป็นนกแขกเต้า	ได้รู้ความจริงเรื่องอวิกาเคยช่วยรักษาภคิน
ฤษีแปลงนกแขกเต้าให้กลับเป็นเอื้อย และท้าวพรหมทัตรู้ความจริงในที่สุด	
(Na Thalang 2005: 90)	

จะเห็นว่าเหตุการณ์หลักส่วนใหญ่ใน เพชรราชนก คล้ายคลึงกับนิทานเรื่องปลาบู่ทอง อลิณาได้เพิ่มปมขัดแย้งเรื่องภรรยาเก่าของรักษากษัตริย์ที่ถูกฆาตกรรมปริศนาเพื่อให้เรื่องมีรายละเอียดแตกต่างไป อลิณาใช้แบบเรื่องที่คล้ายคลึงกับนิทานปลาบู่ทองเพื่อนำเสนอแก่นเรื่อง คือ ความดีที่สามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ได้ของอวิกา ซึ่งแปลว่าเพชรหรืออัญมณีหนึ่ง คือ เปรียบความดีอันคงทนและมีค่าเหมือนเพชรแบบเรื่องลักษณะเช่นนี้ยังสะท้อนให้เห็นค่านิยมของสังคมต่อคำว่า “ผู้หญิงดี” ผ่านพฤติกรรมของตัวละครเอื้อยและอวิกา คือ การอดทนต่ออุปสรรคต่าง ๆ อย่างไม่ย่อท้อ

จะเห็นว่าอลิณาเลือกใช้ปมขัดแย้งซึ่งเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดีจากวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดู มาขยายเป็นปมขัดแย้งหลักของชุดนวนิยาย ทั้งนี้เพื่ออาศัยความคุ้นเคยที่ผู้อ่านมีต่อวรรณคดีและเทพปกรณัมเพื่อให้ผู้อ่านยอมรับปมขัดแย้งที่อลิณาขยายขึ้นมาได้ อันทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกและเข้าใจแนวคิดที่ผู้เขียนเสนอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปมความขัดแย้งระหว่างเทพกับอสูรซึ่งจะวิเคราะห์ต่อไป

1.4.2 การสร้างแบบเรื่องจากวรรณคดีไทย แบบเรื่อง คือ “โครงเรื่องของนิทานที่ทำให้นิทานแต่ละเรื่องมีลักษณะเฉพาะต่างจากนิทานเรื่องอื่น ๆ” (Na Thalang, 2005: 66) เพชรราชนก มีเหตุการณ์หลักคล้ายคลึงกับแบบเรื่องปลาบู่ทอง ดังตารางที่ 2

2. บทบาทของการใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูในนวนิยายชุด นวมินพาคติ ของอลิณา

2.1 การใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูเพื่อนำเสนอแนวคิด

2.1.1 แนวคิดเรื่องความเป็นอนิจจัง การสร้างฉากโลกคู่ขนานนวมินพาคติและหิมพานต์ซึ่งถูกทำลายจนไม่เหลือสภาพดีในนวนิยายชุดนี้ ก็เพื่อเสนอแนวคิดหลักของนวนิยายชุดนี้ คือ ความเป็นอนิจจัง ความไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่ง หากผู้ใดไปยึดติดกับความงามที่เป็นแค่มายานี้ก็จะเป็นทุกข์ในนวนิยาย เรื่อง ตรีนตรทิพย์ (Alina, 2018c: 335) แนวคิดนี้

นำเสนออย่างเด่นชัดผ่านมุมมองของทิพย์อาภาผู้เคยรู้จัก
ป้าหิมพานต์ผ่านบทเรียน แต่เมื่อมีโอกาสได้เข้าไปเห็น

ป้าหิมพานต์ของจริง ก็พบว่าป้าหิมพานต์ที่ผ่านการทำสายล้าง
ของมหาอัครีเทพจะไม่เหลือความงามตามแบบที่เคยรับรู้มาเลย

ป้าหิมพานต์ไม่ได้หลงเหลืออะไรอีกแล้วนอกจากตำนาน...
ที่นี้เป็นดินแดนที่ถูกหลงลืมพอ ๆ กับเกาะอกแตกที่มารดาหล่อนข้ามน้ำ
ข้ามทะเลไปอาศัยอยู่

การนำฉาก “เกาะเมืองอกแตก” ซึ่งผู้เขียนน่าจะหมายถึง
มหานครนิวยอร์ก โดยอธิบายความเจริญของเมืองนี้ผ่านการ
เล่าประวัติของขนมกาลีทองซึ่งเป็นขนมขึ้นชื่อของเมืองว่า
“เป็นประเทศใหญ่ ขนมชนิดนี้เป็นที่ขึ้นชื่อมากในเมืองที่ชื่อ
นิวยอร์ก...ถ้ามันเคยเป็นเมืองนี้จริง ๆ ป่านนี้ก็คงจมหายใน
ทะเลหมดแล้ว” (Alina, 2018c: 162) มาเทียบเคียงกับ
ฉากหิมพานต์ที่ไม่เหลือสภาพที่งดงาม ก็เพื่อขับเน้นให้เห็นว่า
ทั้งดินแดนที่เคยงดงามตามคติความเชื่อเดิมและดินแดนที่เคย
เจริญรุ่งเรืองด้วยวิทยาการ สุดท้ายแล้วทั้งความงาม ความเจริญ
รุ่งเรืองก็ไม่มีสิ่งใดสามารถคงความงดงาม ความเจริญนั้น
อยู่ได้ถาวร อาจกล่าวได้ว่าอลิษาได้สืบสานแนวคิดเรื่องความ

ไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่งซึ่งปรากฏในไตรภูมิภิกขา “บริเวณ
แผ่นดินก็ดี แม่น้ำก็ดี ป่าเขาสำเนาไฟดั่งกล่าวมาแล้ว ที่ไม่มีจิต
ไม่มีชีวิตก็ดี โดยรูปธรรมก็มี... ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องแปรเปลี่ยน
สภาพไป ไม่ตั้งอยู่ยั่งยืนเที่ยงแท้ได้เลย” (The Fine Arts
Department, 2012) ได้อย่างเป็นรูปธรรมและเข้าใจได้ง่ายมากขึ้น

ในทุติยสุร ซึ่งนำเสนอความเชื่อของเผ่าพันธุ์กษัตริย์
ในป่าอุตรพนา คือ ราชันกษัตริย์ชนทองตัวที่ 13 จะนำความ
เปลี่ยนแปลงมาสู่เผ่าพันธุ์ ทำให้ตัวละครกษัตริย์ผู้เผ่าวางแผน
กำจัดกษัตริย์ชนทอง โดยมีตัวละครกษัตริย์ผู้เผ่าอีกคนหนึ่ง
ชี้ให้เห็นถึงความไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่ง ถึงอย่างไร
ความเปลี่ยนแปลงก็ย่อมเกิดขึ้น

“เจ้าแก๊งเงา”... “...อุตรพนาทุกวันนี้เป็นเหมือนกับตอนที่เจ้าเพิ่งพักออกจากไข่มุข
ไม่เห็นระแวงว่าต่อให้ไม่ติดต่อกับใคร เรายังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เด็กรุ่นใหม่มี
ความคิดใหม่ ๆ บ้านเรือนขยายมากขึ้นจนจะเต็มป่าอยู่แล้ว ไร่ไถ่เกาะบรรพต จะมีก็แต่
เมืองที่ตายแล้วเท่านั้นที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

(Alina, 2015: 270)

การเสนอแนวคิดเรื่องทุกสิ่งไม่เที่ยงแท้ผ่านฉากหลาย
สถานที่ทั้งป้าหิมพานต์ เกาะเมืองอกแตก รวมถึงอุตรพนา
และการสื่อแนวคิดผ่านบทสนทนาของตัวละครกษัตริย์ข้างต้น
ล้วนเน้นย้ำให้เห็นว่าแนวคิดนี้เป็นความจริงที่เกิดขึ้นทุกที่
ทุกเผ่าพันธุ์หรืออีกนัยหนึ่งคือทุกชีวิตย่อมประสบกับความ
จริงนี้ สิ่งที่ทำให้ได้คือเข้าใจและยอมรับให้ได้ว่าการเปลี่ยนแปลง
เป็นเรื่องธรรมดา

2.1.2 แนวคิดเรื่องการใช้ปัญญาพิจารณาความเชื่อ
อลิษาใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูมาสร้างความเชื่อ

เรื่องการสูญสิ้นของเผ่าพันธุ์ ทั้งการสร้างตัวละครกษัตริย์ชนทอง
ผู้มากความสามารถและให้กำเนิดโอรสกษัตริย์ชนทอง ผู้จะ
ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในเผ่าพันธุ์กษัตริย์ในเรื่อง ทุติยสุร
การใช้ปมขัดแย้งระหว่างครุฑกับนาคมาขยายเป็นปมขัดแย้ง
ของเรื่อง นิลนาคินทร์ คือสายเลือดผสมของเผ่าพันธุ์ที่ไม่ถูกกัน
ทั้งสองคือสายเลือดต้องคำสาป จะนำความหายนะมาสู่วงศ์นาค
อลิษาได้ชี้ให้เห็นว่าต้นเหตุแห่งความวิบัติไม่ว่าจะเป็นของ
เผ่าพันธุ์ใดก็ตามล้วนเกิดขึ้นเพราะการขาดปัญญา ผ่านคำพูด
ของตัวละครเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ที่วิพากษ์ผู้มั่งมียึดถือกับความเชื่อ

ถ้าอุตรพนาจะวิบัติคงไม่ได้เกิดจากข้าหรือกัญจน์หรือ น่าจะเป็นเพราะท่านเลือก
ยอมขนชายชู้ตลาดและบาปบุญอย่างนราธิปให้เป็นสีทองมากกว่า ผู้ที่มีแต่ความลุ่มหลง
อย่างนั้นหรือ ที่ท่านตั้งใจจะให้เป็นผู้ปกครองพวกเราชาวกษัตริย์ ข้างน่าข้าเหลือเกิน

(Alina, 2015: 269)

เช่นเดียวกับ นิลนาคินทร์ ที่แสดงให้เห็นโทษของการเชื่อ
ในคำบอกต่อ ๆ กันมาโดยไม่ได้อาศัยปัญญาไตร่ตรองผ่าน

ความเจ็บปวดและโศกเศร้าอันเลวร้ายของอรุษาที่ได้รับผลกระทบ
จากนางสาวผู้เชื่อฟังหัวเรื่องสายเลือดคำสาป

“เป็นแล้วยังไง” อนาคตโผล่ขึ้นมาอย่างหวุดหวิด “ปานครุฑบ่าบอะไรนั้นข้าไต่ขึ้นมาเป็นร้อยปี
รู้กันหมดแหละ แต่มีผู้ใดสนใจกัน นาคตนไต่ยกเรื่องเหลวไหลเท่าไรเท่าไรขึ้นมายุค ข้าจะด่าให้
ไอ้พวกนาคสมองปลิง...”

...อรุณเป็นตนเดียวที่เวทนาชีวิตตนอย่างแท้จริง ชีวิตของเขาพลิกผันรุนแรงเพียงเพราะ
ปานแห่งหนึ่ง ความลับที่ไม่ใช่ความลับ ศักดิ์ศรีโง่งมของวงศ์ทางมารดาและจิตริษยาของนางสาว

(Alina, 2018b: 412)

การให้ตัวละครปูลองซึ่งมีอายุร้อยปี เป็นผู้พาพิจารณา
ความเชื่อเรื่องนี้ว่า “เหลวไหล” แสดงให้เห็นว่าการเชื่อเรื่อง
มลายไม่ได้สัมพันธ์กับอายุ แต่สัมพันธ์กับสติปัญญาในการ
พิจารณา ดังที่ตัวละครปูลองเรียกว่า “สมองปลิง” อลิณานำ
แนวคิดนี้อีกครั้งผ่านการบรรยายความรู้สึกของอรุณที่ชีวิต
ต้องพลิกผันเพราะ “ศักดิ์ศรีโง่งม”

2.1.3 แนวคิดเรื่องความสำคัญของสถาบันครอบครัว
อลิณาส่งตัวละครหลากหลายเผ่าพันธุ์เพื่อชี้ให้เห็นว่าไม่ว่า
จะเป็นเทพ อสูร รากษส นาค หรือแม้แต่คนธรรพ์ ความรัก
และความอบอุ่นภายในจากครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญให้เด็ก
คนหนึ่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี ลักษณะร่วมของตัวละครปูลอง
ในนวนิยายชุดนี้ คือ ตัวละครต่างมีภูมิหลังที่ไม่ดีกับครอบครัว
เกิดเป็นปมในใจที่ผลักดันให้ทำคามผิดเมื่อเติบโตใหญ่ ทั้งซาริ
รากษสทวิเพศจากเรื่องเพชรรากษส ผู้มีปมแอบหลงรักพี่ชาย
ต่างมารดา ภูณทลิจจากนิลนาคินทร์ นาคที่ถูกพี่สาวกดขี่ให้
เป็นเบี้ยล่าง อติรูปจากนวนิยายไตรภาค ตริเนตรทิพย์
หุติยอสูร และเอกเทพ ที่โคกนิวินิจัยพ่อผู้เป็นเทพชั้นสูง
ไม่ยอมรับเพราะสายเลือดวิทายาธ พฤติกรรมของอติรูปซึ่งมี
บทบาทในนวนิยายถึง 3 เรื่อง จึงแสดงแนวคิดนี้ได้ดีที่สุด อลินา
ขบขันให้เห็นความเจ็บซ้ำของอติรูปอย่างลึกซึ้ง “ไม่เคยรับรู้ว่า
ไอ้เด็กลูกครึ่งมันจะเจ็บซ้ำแค่ไหนที่โตมาเห็นพี่ชายสองคน
ได้รับทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ตัวเองขาดอะไรไปเสียทุกอย่างเช่นกัน”
(Alina, 2018c: 532) ด้วยความคับแค้นใจนี้เอง อติรูปจึง
ทะเยอทะยาน วางแผนทำลายผู้อื่นเพื่อให้ตัวเองได้ครอบครอง

อำนาจ แม้กระทั่งการสังหารพ่อตัวเองเพื่อให้เขามีมนตร์วิเศษ
สามารถแปลงกายได้จากการดื่มเลือดของพ่อ อติรูปก็ทำ
จนกระทั่งนาที่สุดท้ายของชีวิต อติรูปก็ยังคิดว่าชีวิตของเขา
ต้องจบลงเพราะความอยุติธรรมของบิดา

2.2 การใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูเพื่อ ขบขันอัตลักษณ์ของนวนิยายของอลินา

อัตลักษณ์ของ ปาริฉัตร ศาลิคุปต์ ซึ่งปรากฏอย่างเด่นชัด
ในนวนิยายที่ใช้นามปากกากิ่งฉัตร คือ การนำเสนอเรื่อง
ความรัก แม้เนื้อหาของนวนิยายจะเป็นเรื่องสอบสวนก็ยัง
ผสมผสานแนวความรักเข้ามาด้วยอย่างเหมาะสมกลมกลืน
(Wattanapreechanont, 2007) นอกจากนี้ยังปรากฏการใช้
ตัวละครชุด เช่น ตัวละครนักข่าวหญิงสามคนที่เป็นตัวเอกของ
นวนิยาย เรื่อง มนต์จันทร์ มายาตะวัน และฟ้ากระจ่างดาว เมื่อใช้
นามปากกาอลินาในการสร้างสรรค์นวนิยายชุดนี้ก็ยังคงอัตลักษณ์
นี้ไว้อย่างเด่นชัด โดยที่มาของเรื่องคือเทพปกรณัมฮินดูและ
วรรณคดีไทยมีบทบาทอย่างมากต่อการขบขันอัตลักษณ์นี้

2.2.1 ความเป็นนวนิยายรักโรแมนติก อลินาไม่ได้นำ
วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูมาผูกเรื่องให้มีเนื้อหา
แปลกใหม่ น่าสนใจเท่านั้น หากแต่เรื่องราวจากเทพปกรณัมฮินดู
ยังช่วยขบขันอัตลักษณ์ของอลินาที่นิยมสร้างสรรค์นวนิยายรัก
โรแมนติกให้โดดเด่นยิ่งขึ้น ผ่านการสร้างตัวละครตลกขบขัน
และมหาเทพปารวตี โดยอ้างอิงจากพระศิวะกับพระอุมาเทวี
เพื่อแสดงให้เห็นความรักแท้ที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปร่างหน้าตา
หากแต่รักที่ตัวตนของบุคคลนั้น

“วดีคนดี” บทเพลงเย้ยหยันก่อนชักชวนว่า “ไปเลี้ยงเนื้อล้างตัวกับพี่เถอะ มานะ...”
เขาอำแขนออกก่อนโอบกอดร่างที่มีผิวเข้มดำเป็นมันเลื่อม แถมส่งกลิ่นคาวคละคลุ้ง
อย่างไม่รังเกียจ พร้อมกับเอ่ยปลอบโยน และชักชวนให้หล่อนกลับมาหาเขา

(Alina, 2016: 463)

จะเห็นว่าเหตุการณ์ที่ศิวะกับพระอุมาเทวี
เมื่อกลายร่างเป็นยักษ์นี้สามตาไม่ให้ทำลายสิ่งต่าง ๆ เทียบเคียง
ได้กับเหตุการณ์ที่พระศิวะนอนรองแทบเท้าพระแม่อุมา
ที่กระตือรือร้นพื้นโลกด้วยความดีใจที่ปราบอสูรได้เพื่อป้องกัน

ไม่ให้โลกพังทลายเพราะการกระตือรือร้นของพระแม่อุมา
(Plainoi, 2012b: 150) การสร้างตัวละครโดยอ้างอิงจากพระศิวะ
มหาเทพผู้ขึ้นชื่อเรื่องความรักเดียวใจเดียว และพระอุมาเทวี
ผู้แม้จะอยู่ในภาคเทพที่ผู้อ่อนหวานหรือภาคเจ้าแม่กาลีที่ดุร้าย

น่ากลัว ก็รักและเคารพสามมี ชัดเจนให้เห็นความรักระหว่างตัวละครเอก โดยอลินาได้ขมวดปมความรักนี้ให้เข้มข้นยิ่งขึ้นอีกด้วยการสร้างปมขัดแย้งเรื่องความรักต่างเผ่าพันธุ์ระหว่างเทพและอสูรที่ถูกกีดกันและคัดค้าน ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าความรักคือความรู้สึกสากล ไม่ว่าเทพ อสูร หรือเผ่าพันธุ์ใด ๆ ก็ย่อมอยากที่จะประสบกับความรักที่แท้จริง

2.2.2 ความเป็นนวนิยายชุด เป็นลักษณะเด่นหนึ่งของผู้เขียน การสร้างตัวละครจากความเชื่อในไตรภูมิภพ และเทพปกรณัมฮินดู การสร้างฉากจากความเชื่อในไตรภูมิภพ รวมทั้งการสืบทอดอนุภาคการจำแลงกายจากวรรณคดีไทย เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นวนิยายไตรภาค ตรีเนตรทิพย์ ทุติยอสูร และเอกเทพ ดำเนินเรื่องได้อย่างสนุกสนาน และขยายหลายโครงเรื่องย่อยให้สอดคล้องกับโครงเรื่องหลักได้อย่างกลมกลืน เพราะสามารถสร้างตัวละครได้หลากหลาย ฉากหิมพานต์ อุตรพนา และนวหิมพานต์เป็นพื้นที่เฉพาะที่เอื้อให้เกิดเหตุการณ์เหนือจริงที่ไม่เพียงแต่น่าตื่นเต้น แต่เป็นเหตุการณ์สำคัญที่มีบทบาทต่อการพัฒนาของตัวละครและเรื่อง เช่น การเดินทางไปอุตรพนาของพิทยารและสาวีณีที่ทำให้ทั้งสองได้เรียนรู้ตัวตนของกันและกันจนเกิดเป็นความรักต่างเผ่าพันธุ์ระหว่างอสูรกับเทพ ส่วนอนุภาคการจำแลงกายของอติรุภิกทำให้เรื่องน่าติดตามเพราะตัวละครปฏิบัติในทุกรอบเรื่องเปลี่ยนโฉมหน้าไปซึ่งเป็นผลจากการจำแลงกายของตัวละครเดิม อีกทั้งชัดเจนให้เห็นความสามารถของตัวละครเอกที่สุดท้ายก็รู้เท่าทันการจำแลงกาย

นอกจากนี้ยังปรากฏการอ้างอิงตัวละครอิทธิภมและขลุ่ยจากเรื่องวิวาทพิทยาร ในเรื่องนิลนาคินทร์ “แต่มนตร์ดลปรารถนา นายอิทธิภมเคยบอกพี่ว่ามนตร์จะมีผลต้องใช้ควบคู่กับขลุ่ยพิเศษที่น้ำจะมีเพียงเลาเดียว” (Alina, 2018b: 101) เพื่อขยายรายละเอียดปมขัดแย้ง คือการสังหารคนธรรพ์ที่โดนมนตร์สะกดขนาด โดยอลินาทำเชิงอรรถอธิบายให้ผู้อ่านทราบตัวละครดังกล่าวมาจากนวนิยายเรื่อง วิวาทพิทยาร การอ้างอิงเช่นนี้นอกจากเพิ่มน้ำหนักของนวนิยายปลายทางให้เข้มข้นและน่าสนใจยิ่งขึ้นแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านสนใจและอยากอ่านเรื่องต้นทางที่นำมาอ้างอิงว่ามีเหตุการณ์อย่างไร ตัวละครอิทธิภมคือใคร สัมพันธ์กับมนตร์ดลปรารถนาและขลุ่ยอย่างไร

นวนิยายชุด นวหิมพานต์ ประสบความสำเร็จอย่างมาก เห็นได้ชัดจากการขยายจำนวนเรื่องในชุดจาก 3 เรื่อง เป็น 6 เรื่อง (Alina, 2018b) และยอดพิมพ์ซ้ำหลายครั้ง การสร้างองค์ประกอบของเรื่องจากวรรณกรรมไทยและเทพปกรณัมฮินดูนอกจาก

จะมีบทบาทต่อความเป็นนวนิยายชุด ยังทำให้สามารถสร้างสรรค์นวนิยายเรื่องอื่นมาประกอบรวมในชุดได้อย่างกลมกลืน เพราะวรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูเมื่อนำมาประกอบกับความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนก็สามารถสร้างเรื่องได้อย่างน่าสนใจหลากหลาย

2.3 การใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูเพื่อนำเสนอมุมมองต่อมายาคติในสังคม

“มายาคติ หมายถึง การสื่อความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรมซึ่งถูกกลบเกลื่อนให้เป็นที่รับรู้เสมือนว่าเป็นธรรมชาติ ...มายาคติมิได้ปิดบังอำพรางสิ่งใดทั้งสิ้นทุกอย่างปรากฏต่อหน้าต่อตาเราอย่างเปิดเผย แต่เราต่างหากที่คุ้นเคยกับมันเสียจนไม่ทันสังเกตว่าเป็นสิ่งประกอบสร้างทางวัฒนธรรม” (Prachakul, 2009b: 268-269) อลินาใช้วรรณคดีไทยและเทพปกรณัมฮินดูเพื่อนำเสนอมุมมองต่อมายาคติ 2 ประการ คือ

2.3.1 มายาคติเรื่องความดีชั่ว อลินาตั้งใจใช้ตำนานเรื่องเทพแห่งที่อยู่ของอสูร เพื่อชี้ให้เห็นว่า “แต่ถ้าศึกษากันโดยไม่ใช่อคติความเชื่อที่ฝังหัวกันมา เทพและอสูรนั้นล้วนแต่มีดีและเลวไม่ต่างอะไรกับมนุษย์” (Alina, 2018c) การนำเสนอ มุมมองต่อมายาคตินี้แสดงชัดผ่านการสร้างตัวละครปฏิบัติที่เป็นเทพชั้นสูงแต่จิตใจชั่วร้ายอย่างโศกนิวินิจฉัยที่ตัดทาลูกชายตัวเองอย่างเหี้ยมโหดในเรื่อง ตรีเนตรทิพย์ “เทพอะไรอย่างนี้ นี่หรือเผ่าพันธุ์แห่งความดีงาม ตรงกันข้ามละไม่ว่า” (Alina, 2018c: 389) เพื่อนำขยายมุมมองนี้ให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ในเรื่อง เอกเทพ อลินาจึงสร้างเหตุการณ์หลายเหตุการณ์เพื่อชัดเจนให้เห็นลักษณะซึ่งตรงกันข้ามระหว่างเทพกับอสูรได้อย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น เช่น การหายตัวไปของบรรเทพและปารวตี ทำให้เทพีสาวีณีเป็นผู้เป็นเทพได้เห็นธาตุแท้ของเผ่าพันธุ์ตัวเอง “...ไม่มหัสยดุนเอนแต่อารมณ์เหมือนพวกอสูรแต่แท้จริงแล้วเทพไม่ได้มีอะไรดีเลยนอกจากเหยียบพวกอสูรเพื่อให้รู้สึกตัวตัวเองเหนือกว่านั้น เผ่าพันธุ์ของหล่อนต่างหากที่ต่ำต้อย แล้งน้ำใจ เห็นแก่ตน เย็นชา และไร้ความรู้สึก” (Alina, 2016: 78) จะเห็นได้ว่าอลินานำเสนอ มุมมองต่อมายาคตินี้ผ่านคำพูดของตัวละครต่าง ๆ เพื่อเสนอ มุมมองว่าการจะตัดสินความดีความชั่วของใครก็ตามควรวัดจากการกระทำ ไม่ใช่เผ่าพันธุ์หรือความเชื่อที่เชื่อสืบต่อกันมา

2.3.2 มายาคติเรื่องชายเป็นใหญ่ อลินาสร้างตัวละครหลายเผ่าพันธุ์ แล้วใช้พฤติกรรมหรือคำพูดของตัวละครเพื่อนำเสนอ มุมมองต่อมายาคตินี้ในนวนิยายหลายเรื่อง เช่น ในเพชรราภษส ตัวละครพศุตม์ราภษษชายผู้เลี้ยงดูลูกด้วย

ตนเอง เพื่อชี้ให้เห็นว่าการเลี้ยงดูลูกไม่ควรจำกัดว่าต้องเป็นหน้าที่ของแม่เท่านั้น ในขณะที่ตัวก๊อกลินาก็เสนอมุมมองว่าผู้หญิงควรได้รับการยอมรับให้เป็นผู้นำหรือทำงานอื่น ๆ ได้ หากมีความสามารถ ในทุติยสูตร ตัวละครรานีไสลโสภณ ก็นิรที่ถูกกดขี่ไม่ให้ขึ้นครองราชย์เพราะเป็นกนิรไม่ใช่กนิรา “...ไม่ว่าข้าจะมีขนทองอร่ามตาเหนือผู้ใด หรือเก่งกล้าสามารถเพียงไหน... ข้าก็เป็นเพียงกนิร ไม่มีทางได้รับการยอมรับนับถืออย่างสุดใจจากผู้อาวุโสทั้งหลาย ข้าจำเป็นต้องมีสวามีที่มีอำนาจแต่ยอมรับคำบัญชาของข้ามาเถิดหนูน” (Alina, 2015: 297) อลินาขับเน้นมุมมองนี้อีกครั้งผ่านคำพูดของตัวละครเทพีสาววิณีที่แสดงความเห็นต่อเรื่องนี้ว่า “เหยียดเพศชัด ๆ” (Alina, 2015: 297) พึงสังเกตว่าอลินาให้ตัวละครหลายเผ่าพันธุ์นำเสนอมุมมองต่อมายาคตินี้เพื่อว่าสื่อมุมมองต่อมายาคตินี้ว่าความเท่าเทียมทางเพศควรเป็นเรื่องสากล ไม่ว่าจะเป็นเผ่าพันธุ์ใดก็ตามก็ควรเคารพและให้สิทธิแก่เพศหญิงและชายอย่างเท่าเทียม

อภิปรายผลการวิจัย

ผลของงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา คือ งานวิจัยของ จิรณัทย์ วิมุตติสุข (Wimuttisuk, 2007) จันทร์สุดา ไชยประเสริฐ (Chaiprasert, 2017) รัชนิกร รัชตรตรระกูล (Ratchatakomtrakoon, 2018) สุวรรณา คัญเยี่ยม (Khui-lam, 2018) ปวีณัฐดา เหนือคลอง และคณะ (Nueakhleng et al., 2019) รวมทั้ง กริกมล หนูเกื้อ (Nookur, 2021) กล่าวคือนวนิยายที่สร้างขึ้นในชั้นหลังนำโครงเรื่อง ฉาก และตัวละครจากวรรณคดีมาขยายความหรือปรับใช้ให้เหมาะกับนวนิยายเพื่อให้นวนิยายที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่มีเนื้อเรื่องที่สนุกสนาน สังเกตได้ว่านวนิยายที่มีกลวิธีสร้างสรรค์ลักษณะนี้มักจะเป็นนวนิยายแนวเหนือจริงหรือ “จินตนิยาย” อันสะท้อนให้เห็นรสนิยมทางวรรณศิลป์ของผู้เสพนวนิยายไทย ในขณะเดียวกันก็สังเกตได้ว่าวรรณคดีที่ผู้เขียนใช้เป็นที่มาในการสร้างสรรค์เป็นนวนิยายนั้น มักจะเป็นวรรณคดีเรื่องเอกซึ่งรู้จักเป็นอย่างดี เช่น ไตรภูมิภิกขา พระอภัยมณี รามเกียรติ์ สังข์ทอง รวมถึงขุนช้างขุนแผน และอิเหนา (วรรณคดีสองเรื่องปรากฏในงานวิจัยของ จิรณัทย์ วิมุตติสุข และกริกมล หนูเกื้อ) ขับเน้นให้เห็นบทบาทของวรรณคดีในฐานะต้นธารของจินตนาการอันล้าลึกที่นักเขียนในชั้นหลังสามารถสืบสานเพื่อสร้างสรรค์เป็นผลงานของตัวเองได้อย่างกว้างขวาง

ความสอดคล้องของผลการวิจัยเหล่านี้ สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมทางวรรณศิลป์ของไทยที่วรรณคดีเรื่องเอกยังไหลเวียน

อยู่ในการรับรู้ในทุกยุคสมัย เพราะผลงานในชั้นหลังสร้างสรรค์ขึ้นด้วยการถักทอจากตัวบทที่มีมาก่อน แล้วผสมผสานเข้ากับลักษณะเฉพาะของผู้เขียนแต่ละคน เกิดเป็นผลงานชิ้นใหม่ การสืบสานเพื่อสร้างสรรค์นี้อาจจะปรากฏเป็นถ้อยคำที่เด่นชัดในตัวบทปลายทาง หรือปรากฏในลักษณะร่องรอยของการสืบสานความคิด อันช่วยให้สืบย้อนกลับไปหาตัวบทต้นทางได้ ความสัมพันธ์ของตัวบทเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้วัฒนธรรมทางวรรณศิลป์สืบสานและดำรงอยู่

ผลของงานวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องอื่น ๆ คือ การใช้วรรณคดีไทยเพื่อนำเสนอแนวคิด หรือมุมมองต่อเรื่องต่าง ๆ ทั้งแนวคิดเรื่องความเป็นอนิจจัง (Ratchatakomtrakoon, 2018) อันสะท้อนให้เห็นบทบาทของพุทธศาสนาที่เป็นแกนกลางของความคิดและความเชื่อในสังคมไทย การนำเสนอมุมมองเกี่ยวกับเพศชายและเพศหญิง (Wimuttisuk, 2007) อันแสดงให้เห็นบทบาทของนวนิยายนอกเหนือจากเป็นบันเทิงคดีเพื่อความเพลิดเพลินใจแล้ว ยังมีหน้าที่ชี้แนะให้อ่านเข้าใจและตระหนักถึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม

ผลการศึกษาที่พบเฉพาะงานวิจัยนี้ คือ การนำเทพปกรณัมฮินดูมาผนวกกับวรรณคดีไทยเพื่อสร้างสรรค์เป็นนวนิยายชุด อันแสดงให้เห็นความคิดสร้างสรรค์ของอลินาในการสร้างนวนิยายให้สนุกสนานแปลกใหม่ หากแต่ยังคงอัตลักษณ์ของตนเองไว้ได้อย่างเด่นชัด นอกจากนี้ลักษณะการสร้างสรรค์นวนิยายชุดนี้ยังสะท้อนให้เห็นลักษณะความเป็นพหุวัฒนธรรมของสังคมไทยที่ความคิดและความเชื่อของหลากหลายศาสนาต่างผสมผสานและอยู่ร่วมกัน

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้จำกัดขอบเขตในการศึกษาเป็นนวนิยายชุด นวนิพนธ์ หากแต่ยังมีนวนิยายชุด ผ่านกาลเวลาที่สร้างสรรค์โดยอ้างอิงจากวรรณคดีไทย เป็นกลุ่มข้อมูลที่น่าสนใจในการนำมาศึกษาเช่นกัน ทั้งนี้ อาจจะนำผลการศึกษามาเปรียบเทียบกับงานวิจัยนี้เพื่อให้เห็นลักษณะเฉพาะของนวนิยายที่อลินาสร้างสรรค์จากวรรณคดีไทย นอกจากนี้ประเด็นการศึกษาเรื่องการใช้เทพปกรณัมฮินดูในนวนิยายยังไม่ปรากฏมากนัก อาจศึกษาในประเด็นนี้เพิ่มเติมในผลงานของนักเขียนท่านอื่น ๆ เพื่อเติมเต็มประเด็นการศึกษานี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

References

Alina (Salikupta, Parichat). (2015). *The Secondary Demon* (ทุติยสูตร). Bangkok: Lookagoon Press.

- Alina (Salikupta, Parichat). (2016). **The Greatest God (เอกเทพ)**. Bangkok: Lookagoon Press.
- Alina (Salikupta, Parichat). (2017). **The Wedding of Phittayathorn (วิวาห์พิทยาธร)**. Bangkok: Lookagoon Press.
- Alina (Salikupta, Parichat). (2018a). **Giant's Diamond (เพชรราภษ)** (2nd ed.). Bangkok: Lookagoon Press.
- Alina (Salikupta, Parichat). (2018b). **The Black Naga (นิลนาคินทร์)**. Bangkok: Lookagoon Press.
- Alina (Salikupta, Parichat). (2018c). **Three Magic Eyes (ตรีเนตรทิพย์)** (2nd ed.). Bangkok: Lookagoon Press.
- Anuman Rajadon, Phraya. (1969). **Narrating the Story of Three Worlds of Sathiankoset (เล่าเรื่องในไตรภูมิของเสฐียรโกเศศ)**. n.p.
- Boonpok, Pratan. (1980). **Gandharvas in Sanskrit and Pali Literatures (คณธรรพในวรรณคดีสันสกฤตและวรรณคดีบาลี)**. Master's dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.
- Busyakul, Visuth. (1977). **Visuth's Writing (วิสุทธนิพนธ์)**. Bangkok: Odeon Store.
- Chaiprasert, Jansuda. (2017). **"Beyond Reality" in Thai Literary Culture: A Case Study of Contemporary Thai Literary Works ("ลักษณะเหนือจริง" ในวัฒนธรรมวรรณศิลป์ไทย: กรณีศึกษาวรรณกรรมร่วมสมัย)**. Doctoral dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.
- Khui-lam, Suwanna. (2018). **Creative Perpetuation of Thai Classic Literature in Pongsakorn's Novels (การสืบสืบทอดวรรณคดีมรดกของไทยในนวนิยายของพงศกร)**. Master's dissertation, Thammasat University, Bangkok, Thailand.
- Laksanasiri, Chulairat, & Intaraporn, Weerawat. (2021). The influence of Kamanita and Lilit Phar Lo on the Chula Treekhun novel of Phanomthian (อิทธิพลของกามนิตและลิลิตพระลอในนวนิยายเรื่อง จุฬาทรีคุณ ของพนมเทียน). **Thai Language and Literature**, 38(1): 109-161.
- Na Thalang, Siraporn. (2005). **Theory of Folklore: Methodology to Analyze Myths-Folk Tales (ทฤษฎีคติชนวิทยา: วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน-นิทานพื้นบ้าน)**. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Nookur, Kreekamon. (2021). Using literature to create the novel "Ruthailak" (การใช้วรรณคดีสร้างสรรค์นวนิยายเรื่อง "ฤทัยลักขมณ"). **Liberal Arts Review**, 16(1): 85-99.
- Nueakhleng, Pawisuda, Wattanachai, Warames, & Chaowalitprapan, Preeyarat. (2019). Intertextuality of Navahimmapan serial novel and the Tripoom percept (สัมพันธ์บทในนวนิยายชุดนวหิมพานต์กับคติไตรภูมิ). In P. Jeennoon (Ed.), **Proceeding of the Second National Conference about Thai Language, and Cultural Studies**, (pp. 168-179). Songkhla: Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University.
- Phrasirirangalajarn. (1980). **The Explanation about Universe (จักรวาลที่ป็น)** (T. Thongsawet, Trans.). Bangkok: Central Express Studies Printing. [Online]. Retrieved August 15, 2022 from <https://www.finearts.go.th/songkhlaibraryk/view/17182-จักรวาลที่ป็น>
- Phra Sunthorn Vohara. (2012). **Phra Aphai Mani (พระอภัยมณี)**. Bangkok: Thaiqualitybooks.
- Plainoi, Sombat. (2009). **Himmapan Animals (สัตว์หิมพานต์)** (4th ed.). Bangkok: Pimkham.
- Plainoi, Sombat. (2012a). **The Story of Devas (เทพนิยาย)** (4th ed.). Bangkok: Gypzy Group.
- Plainoi, Sombat. (2012b). **The Story of Non-humans (อมนุษย์นิยาย)** (4th ed.). Bangkok: Gypzy Group.
- Prachakul, Nopphorn. (2009a). **Rearrange Characters Return to Thinking Volume 1 Regarding Literature (ยอกอักษรย้อนความคิด เล่ม 1 ว่าด้วยวรรณกรรม)**. Bangkok: Arn.
- Prachakul, Nopphorn. (2009b). **Rearrange Characters Return to Thinking Volume 2 Regarding Social Science and Humanities (ยอกอักษรย้อนความคิด เล่ม 2 ว่าด้วยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์)**. Bangkok: Arn.
- Ratchatakorntakoon, Ratchaneekorn. (2018). The use of Thai literature in Pongsakorn's novels (การใช้วรรณคดีไทยในนวนิยายของพงศกร). **Journal of the Faculty of Arts, Silpakorn University**, 40(2): 74-103.

- Royal Society. (1929). **Royal Script: Sangthong (พระราชินพณ์บทละครเรื่องสังข์ทอง)**. [Online]. Retrieved October 24, 2023 from <https://vajirayana.org/บทละครนอกเรื่องสังข์ทอง>
- Ruengruglikit, Cholada. (2005). A case study of vocabulary in Thai literature: Chamlaeng-insi, Chamlaeng-plaengkai, Chamlaeng-kai, Chamlaeng-rang and other words of related meanings (คำศัพท์ในวรรณคดีไทย: กรณีศึกษากลุ่มคำ “จำแลงอินทรีย์” “จำแลงแปลงกาย” “จำแลงกาย” “จำแลงร่าง” และคำอื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายกัน). **The Journal of the Royal Institute of Thailand**, 30(4): 1055-1077.
- Silpanon, Dendao. (n.d.). **Narrating the Story of Iconography: Vijadhara/Vidayadhara (เล่าเรื่องประติมาณวิทยา : วิชาการ/วิทยากร)**. The Fine Arts Department. [Online]. Retrieved October 20, 2023 from <https://www.finearts.go.th/promotion/view/19045>
- The Fine Arts Department, Ministry of Culture. (2012). **Three Worlds: Transcription Edition (ไตรภูมิภณฉบับถอดความ)** (2nd ed.). [Online]. Retrieved August 15, 2022 from <https://shorturl.asia/s7lol>
- Wattanapreechanont, Penvisa. (2007). **Literary Techniques in Kingchat's Detective Novels (กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิงจักร)**. Master's dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.
- Wimuttisuk, Jeeranat. (2007). **The Use of Thai Literature and Folk Literature in Kaeokao's Novels (การใช้วรรณคดีไทยและวรรณกรรมพื้นบ้านในนวนิยายของแก้วแก้ว)**. Master's dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.
- Yasingor, Nayida. (2020). Politics of race in Trinettip and Tutiyaasun (การเมืองเรื่องเผ่าพันธุ์ในนวนิยายตริเนตทิพย์ และทุติยอสูร). **Journal of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University**, 16(1): 27-53. [Online]. Retrieved October 22, 2023 from <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/eJHUSO/article/view/223236>